

מסורת הש"ס

ל א מ"י פ"ט מהלכות שבת
הלכה ה':
לא ב מ"י פ"ט מהלכות שבת
הלכה טז סמג לזון סה':
לב ג ד ה מ"י פ"ב מהל'
מע"ק ה"י יח ועין
רש"י:
לג ו ז מ"י שם הלכה יט:

שיטה מקובצת

[illegible]

ואם נצעה בו בגרוגרת במקום אחד. פירוש כללי גמורה כל
זרכו לגמרי יזמר ממאלל כן לרסאלי: **בשנים** וישאשה
מקומות. לא דמי להוציל חצי גרוגרת וזמר והוציל חצי גרוגרת
בפרק המוציל יין (שגת דף פ.) דהסתם עממל דלחלח בקורק דהוה

בשר על גבי נחלים
בו פטור אמר רבא
ומעשה צלי של שבת
חנה אמר רבי יוחנן
ים היפך בו חייב לא
אלימא דאי לא היפך
אלא דאי לא מהפך
אמאי לא מוחיב
היפך ביה הוה בשיל
דוסאי וכי מהפך ביה
כל בן דרסאי וקמ"ל
בן דרסאי לא כלום
נצלה בו כגורגרת
חד חייב א"ל רבינא
אינ בשנים או ג'
קודח כל שהוא חייב
קום אשר כל שהוא
ים או שלשה מקומות
במקום אחד דהו
דאמרי אמר רבא
זות אמר ליה רבינא
י תנינא הקודח כל
אלימא במקום אחד
לא בשנים ושלשה
לעולם במקום אחד
תנו רבנן אילו נאמר
תעשה חמץ הייתי
(א) בלא תעשה חמץ
ה מנין ת"ל מנחה
יכל המנחה אשר
פסולה מכאן אמרו
חייב ואת הפסולה
חייצתה ויצאת וחזר
יצאת איפסילה לה
לה לא מוחיב עלה
חמץ או דילמא כיון
לא מהני ביה וכי
יחייב עלה משום
י בעי רב מרי חייצתה
י אשר תקריבו אמר
דלמא מחוסר הקטרה
יקו: והשתא דנפקא
מה לי מיביב ליה
ברי רבי יוס' הגלילי
נסכים מי פירות הם
ומי

זכור להגיו'ה"ג צ"ח אין לי צלל תעשה חמך אלמ נמנחות ששיריהן הפנים דברי רבי יוסי הגלילי בו ויורה היה נראה לומר דלכך קרי' המנהג ולחם הפנים אין מהן לאישים אבל שחר נמנחות בזאת בגלל עמלן וז' שחר נמנחות להבשה מאת המנחה וממעט שמי הלחם ולחם הפנים ידאי כלו מייעוטא לא מיתרבי להבשה מאת המנחה ומאז שנה לאחמין שחר נמנחת מרחשת (ויקרא ג') ויורה היה לרבות מכל המנחות טעם וזו סוטה והטה לא איתרבו מאת המנחה אלל צעי הכס קרא לרבו' בזה אין תימה ^א כצדרא דכל מרבה טפי מאת אבל זה ודאי תימה סוטה ואילו נמנחת נקדים ולחם הפנים לא מתרביא והסם מרבינן נמנחת סוטה לא מרבינן: **בנחת** נכסים מי פירות הן. ושאר לגלגל אבל נמנחת נקדים שמה מרובה ^א דלחין תון מים: ומי

איכא לפלוגי בין הפך ללא הפך כגון בזה"ג דמפרש לקמן דאי
גלא הפך הוה בשיל מנד אחד אבל גבי חימוץ ליכא לפלוגי:
אילומא דרי לא הפיך ביה לא בשיל פשיטא. דלא היפך פטור
הדאח לא נכלה ולא מידי עבד: מאכל כן דרוסאי. שליש הוא

פטור אע"ג דבשיל מלך אחד
נכאכל בן דרוסאי לאו כלום הוא:
והוא נלמה בן מלך אחד כגורגור:
לקיה ממורה חייב אפילו כי בן
היה. חור כל שהוא דבשיל בשנת
חייב: דחור ללך. כמו שעשין
נגרין כשצריכין לחור ו' אחד קודמין
שאלש קטנים זה בלד זה ומחברים
אומת: לבבא דאקלידא. (שליש) של
מתמח שראש חד ו' ושומין במין
הסביב ופותח ונעול: אלס קומץ.
שלא יטול קומץ לבדו ויחמיצו:
ממחה מנין. שלא יחמין כל המנחה
אשר קודם קלימה: שאר מנחות
מנין. דהאי קרא במנחת מרחשת
כחייב: פסולה. כגון שילת או
נטמאת: וחור וחימל. כלומר גמר
מעשה חיימה ו' שאפסא. מסו.
ומי מייחב משום מחמין מחמין
או לא: או דלמא כיון דחיימה לא
ממחי ב' ליה בה פסול ויאל. ללא
קדושה גמורה היא ואין בה אלא
פסול חיימה ויחיב שיל מחמין
מחמין: חיימה. לקומץ. כראש
מוצה מסו אשר תקריבו. משמע
כל זמן שהמזכרת הקדשה עבר
עליה אכל לאחר הקדשה לא: מחוסר
הקדשה. למה על האש: והפסול
דיקפא לן מכל המנחה. דאפסא
כשהקומץ ו' מעורבת חייב עלי:
אשר תקריבו. (א) (ב) משמע דלקומץ
למחיה קיימא לן למה ל' לבד מנחה
מחמין אלא במנחת ששייה נאכלין
מנחות שאין שיריה נאכלין מנין
ל' כל המנחה וגו' להביא מנחת
נסכים אכל לחם הפנים לא לקי
עליה דקקבר מדה יבש אלא נקדשה
ומי מרבי לחם הפנים ו' ללח חיימה
בנקמנות ו' אמר רחמנא שמה
קריב למנחה אכל האי דלח קריב
מיינה ו' אלא ו' קקבר מדה יבש
נקדשה אכל מנחת נסכים לא לקי:
ומי

וְלִיָּה מִכָּל הַמִּנְחָה אֲשֶׁר תִּקְרִיבוּ אֲשֶׁר (לה')^{טז}
לְכַדְתִּנִּיא אֲשֶׁר תִּקְרִיבוּ לְרִבּוֹת מִנְחַת נִסְכִּים לְחִימוֹץ
רְבִי עֲקִיבָא אוֹמֵר לְרִבּוֹת יֶלֶחֶם הַפְּנִים לְחִימוֹץ מִנְחַת

והדאי קרא גבי שאר מנחות ששיריהן נכללין כתיב איזערך (י"א לרבי) ונכללות מנחות שאין שיריהן נכללין מנין ח"ל כל המנחה להביא להם ריבוי ללחם הפנים ומנחת נקבים משום דמנחת נקבים אינה צאה בגלגל ויש מהן לזאשים ועמם וזו אשכחן לקמן (דף טז:) **הא הגשה דמזביר** ר' יוחנן שאלה מנחת נקבים מדמכדי והקריבה וימיה מימיה דמשמע עי' דללא מיתברא מכל המנחה הא חימוץ והגשה מרזייהו צדח פרשתא מאת המנחה ועוד קשה להבא איזתרבו מכל המנחה מנחת העומר ומזביר מנחת העומר להגשה מוהבאת ומנחת סוטה מן והקריב ומיניה דהוי אפכה האת המנחה דמכל המנחה מרצה מנחת העומר ומנחתא מאת המנחה להם הפנים ומנחת נקבים ואילו המנחת העומר מנחות ידוע דמגבלין במים דמזמן מוטע ובעינין אז אף אפשרא

(א) שבת קד: (ב) ז"ל לכנא,
(ג) ז"מ מ"ו, (ד) מהרש"ק
מ"ו ועיין. ז"ק, (ה) [לש...]
(ו) ויקרא פרשה יב, (ז) דסד"א
בנקממות. ז"ק, (ח) גי' ז"ק לא
קמ"ו וקסבר, (ט) קרייה. ז"ק,
(י) ויע"ע מוס' שבת קד: ד"ה
החס, (כ) אולי ז"ל המנחה,
(ל) עי' בספר קרבן אהרן פ'
ויקרא דף ע"ו מש' שם,
(מ) דסברא. ז"ק.

תורה אור השלם

1. כָּל הַמִּנְחָה אֲשֶׁר
תִּקְרְבוּ לַיהוָה לֹא תַעֲשֶׂה
חֶמֶץ בִּי כָּל שָׂאֹר וְכָל דָּבָשׁ
לֹא תִקְטְרוּ מִמֶּנּוּ אִשָּׁה
לַיהוָה וּקְרָא בִּיא

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה אשר תקריבו
דמשמע:

מוסף רש"י

הקודח כל שהוא חייב.
טקב עץ או אבן כסומל (שבת
קב:). לרבות לחם הפנים
לחימוץ. לאזכרה שלא
יחמילו (99טחים ז).

דבינו גרשום

כמעשה צלי של שבת דאילו
אחיתב שפודא דברשא
בתנורא בשבתא אפי' דלא
אפיך ביה חייב דמיבישל
ממלא הכא נמי גבי עיסה
מחייב: אורא ניצלה בו.
צלייה גזרמא כנורנות
במקום א' [תיבת]: דהו
לצירוף. דאי הוה ביחד הוה
עילוי ביה אורא: לכאב
דאקלידא. אורא של מפחח
עץ שמונקבין בו נבק כל
שהוא ומנקיטין בו עץ קטן
כעין שן: מנחת נסכים מי
פירוש הוה יכול בנלות
כסח והיאר קחן לחמצה: